

Uz slogu i marljivost sve se može...

Miran, tih, vredan, pošten i kulturn. Upamćen je kao revnosta i disciplinovan radnik i veliki zaljubljenik u šah i poeziju. Iz navedenog se može zaključiti da je ekskluzivni gost prepoznatljive rubrike tekućeg broja najstarijeg vojvodjanskog mesnog glasila Mirko Aleksić, penzioner i bivši radnik "Utve".

Mirko Aleksić, rođen je 23. oktobra 1947. godine u Brnjici kod Sjenice, kao jedno od četvoro dece majke Jelenke i oca Vojislava. Već 37 godina je u braku s Divnom, iz kog imaju dvoje dece - Danijelu i Jovana. U zavičaju je završio dva razreda osnovne škole, a ostatak u Starčevu, u koje se doselio 1959. godine. U srednjoj elektrotehničkoj, bio je djak generacije, ali zbog teške materijalne situacije nije imao uslova da nastavi školovanje. Po odsluženju vojnog roka, 31. marta 1969. zaposlio se u "Utvi", u kojoj je proveo ceo radni vek - u invalidsku penziju otišao je 30. juna 1997. godine. Od brojnih Mirkovih hobija izdvajaju se šah i pisanje poezije. U drevnoj igri na 64 polja bio je uspешan kapiten starčevačkog kluba i ekipe "Utve". Ta ljubav traje i do danas, premda ne u onoj meri, pa mu je glavna zanimacija baštovanstvo. Kako bi ostavio uspomenu svojoj deci, želja mu je da objavi zbirku pesama.

Kako je odrastao mali Mirko?

- Odrastao sam u veoma teškim uslovima. Živeli smo u, tada, izuzetno zaostalom kraju, gde su ljudi preživljavali mahom od stočarstva. Već s jedva pet godina, "profesionalno" sam čuvao dvanaest državnih volova, za šta nam je plaćano u naturi - žitu, stočnoj hrani... U zaseoku je živelo dvadesetak srpskih domaćinstava, od kojih se danas pola njih odselilo. Za one koji su ostali, uslovi za život su neuporedivo bolji - imaju puteve, automobile, telefone, struju, vodu, prodavnice... Bez obzira što je u tom kraju mešovita nacionalna struktura, nikada nije bilo nikakvih sukoba. Škola nam je bila daleko, nekih osam, devet kilometara, pa je trebalo imati snage za mukotrpno pešačenje. Prelazili smo i dve reke i to preko veoma uskih balvana. Zimi je bilo i klizanja i upadanja u, istina, plitku reku. Tu su i susreti s vukovima. Na sreću, išli smo u grupi i rasterivali ih vikom. Bila su to sadašnjim generacijama neshvatljivo teskobna vremena. Dovoljno je da spomenem da smo učili pod svetlošću petrolejke.

Selidba...

- Otac je imao ponudu da dodje Banat još kao kolonista. Nudjene su mu kuće u Omoljici i Brestovcu, ali majka u ono vreme nije želela da napušta ognjište. Međutim, ubrzo nas je sirotinja naterala na to, a u Starčevu smo već imali mnogo rodjaka i prijatelja, što je bio dovoljan razlog za pokret. Najpre smo se doselili u Pančevo i privatno stanovali u Ulici Cara Dušana. Otac se brzo zaposlio u "Utvi". U Starčevu smo prvo, bukvalno pod ambarom, proveli godinu dana kod Anke Lolinice. Zahvaljujući njoj i čika LJubi Živkoviću, od Mesne zajednice dobili smo plac u Ulici 7. jula, na kom i danas živimo. Kuću smo pravili 1961. godine, ciglu smo pekli sami i dežurali noćima. Zgrada je imala dva odeljenja - u kuhinji su spavali roditelji, a nas četvoro dece u sobi. Desetak godina kasnije izgradili smo veću kuću koju sam potom proširivao.

Škola...

- Četvrti razred pohađao sam u tzv. "donjoj školi" i, bez lažne skromnosti, bio najbolji djak u odeljenju. Učio me je Mile Filipović, koji bio veoma pažljiv i redovno me je biciklom vozio kući. Više razrede sam završio u centru, u učionicama raštrkanim na nekoliko lokacija. Čini mi se da su tada deca bila bitno drugačija i poštovala nastavnike i starije. Na primer, kod Miloša Beluševića mogla se i muva čuti na času. I u srednjoj školi "Nikola Tesla" ponovo sam bio odličan djak. Problema sam imao jedino s nemačkim jezikom, kog nešto baš i nisam voleo. S druge strane, i profesorka je mrzela Starčevce, pre svega zato što je Rade Brajković jednom napisao pismeni ćirilicom, za šta je dobio nulu preko cele srane. Iz revolta sam se zainatio, što me je koštalo jedinice iz tog predmeta, dok sam iz ostalih imao sve petice i svega dve četvorke. Naposletku se sve nekako dobro završilo, jer mi je profesorka nemačkog dala trojku. Zbog teške materijalne situacije, trudio sam se da se što pre zaposlim, budući da je samo otac radio. Primera radi, nismo imali para ni za sveske, već sam u jednoj hvatao beleške za tri predmeta. Tako da nisam nastavio školovanje, iako sam imao odličnu perspektivu.

Mladost...

- Ni za izlaske se nije imalo novca. Najaktuelniji je bio korzo, odnosno šetnje kroz park i centar. S jedne strane momci, s druge devojke... Uprkos nemaštini, mislim da smo se prisnije družili. Bilo je i mnogo ustručavanja pa su zaljubljivanja bila tajnija i suptilnija, devojke obazrivije, ali meni je to bilo lepo. Popularne igranke u diskoteci su okupljala najviše omladine. Franja Radočaj, Pera Poljak, Laza Filipović i drugi, svirali su sve od roka do kola. S budućom suprugom sam se upoznao na jednoj od takvih večeri. Zabavljali smo se nekoliko meseci, ubrzo venčali i dobili dvoje dece.

Vojska, posao...

- Dvogodišnji vojni rok sam služio u Puli i rečnoj marnarici u Novom Sadu, na komandnom brodu i plovio Dunavom, Tisom, Savom... Moram da priznam da mi je, posle onako teškog detinjstva, u armiji bilo lakše nego kod kuće. Poseban doživljaj mi je bio slet održan 1968. godine na zagrebačkom stadionu "Maksimir", za koji smo se spremali dva meseca. Odmah po skidanju sivomaslinaste uniforme zaposlio sam se u "Utvi". Brzo sam napredovao i promenio mnogo radnih mesta u preduzeću - od običnog dispečera, preko planera materijala, kontorlora termičke obrade i kontrolora zavarivanja, do poslovođe u krojačnici materijala, odakle sam i otišao u invalidsku penziju. Bio sam i redovni davalac krvi i aktivista Crvenog krsta. Firma je u to vreme bila za ponos, imala odlične proizvode, veliko tržište, šest hiljada zaposlenih i pogone u gradovima širom SFRJ. Godišnje smo proizvodili i preko hiljadu prikolica i cisterni. Radilo se pošteno, s mnogo volje i elana, bez zabušavanja i kradja, bez obzira što je preduzeće bilo društveno ili državno. Žalim za tim vremenom, jer je prosperitet bio vidljiv na svakom koraku. Posrtanje preduzeća se osetilo devedesetih godina, da bi se ubrzo urušilo. Danas je sve zaraslo u korov. Prava tuga...

Šah...

- Omiljenu igru naučio sam još dok mi je bilo pet godina. U mom selu je postojala jedna jedina tabla koja je na svakih sedam dana išla od kuće do kuće. Kao mališan sam sa strane kibicovao i veoma brzo savladao osnove, pa sam uskoro pobeđivao i mnogo starije sebe. Kasnije sam pribavio i stručnu literaturu i napredovao iz partije u partiju. Kategorije me nisu zanimale, šah sam upražnjavao iz čiste ljubavi. Dugo godina sam bio kapiten seoskog kluba i ekipe "Utve".

Nastupao sam i na radničkim olimpijadama i drugim prvenstvima. Preferirao sam stil igre koji su reprezentovali Karpov i Kasparov, čije sam partije detaljno analizirao, a od domaćih šahista izdvajam Svetozara Gligorića. Starčevački sastav su osamdesetih godina, pored moje malenkosti, činili i Živko Cvetković, Pera Dragojerac, Toma Rajković, Voja Zdravković, Sanda Mančić... Dok je ovaj poslednji nije preminuo, bili smo redovni "ljuti" rivali. Otada se uglavnom bavim rešavanjem šahovskih problema. Voleo sam sve društvene igre, a gotovo svakodnevno sa ženom igram jamb. Pradio sam od drveta i makete brodova. U poslednje vreme se najbolje rekreiram radeći u bašti.

Starčevo, danas?

- Starčevo je veoma izgrađeno mesto, a napredovalo je i kada su ostali segmenti u pitanju, poput kulture i sporta. Mirko je i umetnička duša - napisao je i zbirku od šezdesetak pesama, koja čeka da uskoro bude objavljena. Jedna pesnik, pod nazivom "Pesnik", glasi ovako: "Pero mu igra pod taktom ruke; sa bledega lica senka mu pada; skrivajući rukom opisane muke; pesnikove duše, pesnikvih jada. Nejasan pogled sanjivih očiju; sa bledeim plamičkom sveće se muti; ispod bora od misli, na čelu se kriju; tereti duše čemerom ganuti. Al' pesnik čuti iako mu pred okom; igra bezbroj stravičnih slika; koje on brižno, odredjenim tokom, dostupno svima na papiru slika".

Tako govori (i recituje) ovaj mirni, kulturni i pošteni Starčevac i sugrađanima poručuje:

- Da budu složni i marljivo rade na unapredjenju svog mesta.